

RAAD VAN STATE

afdeling Wetgeving

advies 64.129/3
van 3 oktober 2018

over

een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest
'houdende diverse fiscale bepalingen'

Op 1 augustus 2018 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van decreet van het Vlaamse Gewest ‘houdende diverse fiscale bepalingen’.

Het voorontwerp is door de derde kamer onderzocht op 18 september 2018. De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, Jeroen VAN NIEUWENHOVE en Koen MUYLLE, staatsraden, en Astrid TRUYENS, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Kristine BAMS, eerste auditeur-afdelingshoofd.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 3 oktober 2018.

*

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond¹, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

*

STREKKING VAN HET VOORONTWERP

2. Het om advies voorgelegde voorontwerp van de decreet van het Vlaamse Gewest bevat een hele reeks wijzigingen van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013 (hoofdstuk 2 van het voorontwerp), waarvan de strekking wordt uiteengezet in het onderdeel ‘Algemene toelichting’ van de memorie van toelichting, alsook de opheffing van artikel 3.4.8.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 december 2013 ‘houdende de uitvoering van de Vlaamse Codex Fiscaliteit van 13 december 2013’ (hoofdstuk 3 van het voorontwerp).

VORMVEREISTEN

3. In het ontworpen nieuwe tweede lid van artikel 3.13.1.3.1, § 1, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit (artikel 47 van het voorontwerp) wordt bepaald dat de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie het UBO-register² mag raadplegen. Dat register bevat persoonsgegevens in de zin van artikel 4, 1), van verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 ‘betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming)’ en het raadplegen van persoonsgegevens is te beschouwen als “verwerking” in de zin van artikel 4, 2), van de verordening.

Artikel 36, lid 4, van de algemene verordening gegevensbescherming, gelezen in samenhang met artikel 57, lid 1, c), en overweging 96 van die verordening, voorziet in een verplichting om de toezichthoudende autoriteit, in dit geval de Gegevensbeschermingsautoriteit bedoeld in de wet van 3 december 2017 ‘tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit’,³ te raadplegen bij het opstellen van een voorstel voor een door een nationaal parlement vast te

¹ Aangezien het om een voorontwerp van decreet gaat, wordt onder “rechtsgrond” de conformiteit met hogere rechtsnormen verstaan.

² Titel 2 van de wet van 18 september 2017 ‘tot voorkoming van het witwassen van geld en de financiering van terrorisme en tot beperking van het gebruik van contanten’ voorziet in het invoeren van een register van uiteindelijke begunstigen (in het Engels ‘UBO’ genoemd, wat staat voor ‘Ultimate Beneficial Owner’) in België. Dat UBO-register wordt beheerd door een dienst opgericht binnen de Algemene Administratie van de Thesaurie van de Federale Overheidsdienst Financiën (zie artikel 73 van de wet van 18 september 2017).

³ De Commissie voor de persoonlijke levenssfeer is vanaf 25 mei 2018 opgevolgd door de Gegevensbeschermingsautoriteit (zie de artikelen 3 en 110 van de wet van 3 december 2017). De leden van de Commissie voor de bescherming van de persoonlijke levenssfeer oefenen evenwel de taken en de bevoegdheden van de Gegevensbeschermingsautoriteit uit tussen 25 mei 2018 en de dag waarop de leden van het directiecomité van de Gegevensbeschermingsautoriteit de eed afleggen en een verklaring ondertekenen dat er geen belangenconflicten zijn (artikel 114 van de wet van 3 december 2017).

stellen wetgevingsmaatregel, of een daarop gebaseerde regelgevingsmaatregel in verband met verwerking. Het advies van de Gegevensbeschermingsautoriteit moet bijgevolg nog worden ingewonnen vooraleer het voorontwerp in het Vlaams Parlement wordt ingediend.

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Voorafgaande opmerking

4. De artikelen 2, 2°, 9 tot 11, 14, 15, 22, 23, 29, 1°, en 44 van het voorontwerp bevatten wijzigingen aan de Vlaamse Codex Fiscaliteit als gevolg van de op stapel staande hervorming van het vennootschapsrecht, die wordt doorgevoerd met het wetsontwerp ‘tot invoering van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen en houdende diverse bepalingen’,⁴ dat momenteel nog behandeld wordt in de Kamer van volksvertegenwoordigers.

De voorafgaandelijke totstandkoming van deze federale wet is noodzakelijk voor de voormelde artikelen. Bovendien zal de inwerkingtreding ervan moeten worden afgestemd op die van de wet (zie opmerking 17.3).

Artikel 2

5. Artikel 2, 1°, van het voorontwerp vervangt in artikel 1.1.0.0.2 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit op meerdere plaatsen de zinsnede “het kind dat voldoet ... bepalingen”.

Vermits het om een lang en complex gestructureerd artikel gaat, verdient het aanbeveling in de ontworpen bepaling concreet aan te duiden in welke artikelonderdelen de vervanging dient te gebeuren:

“In het tweede lid, 2°, in het zesde lid, 2°, en in het twaalfde lid, 1°, wordt de zinsnede ‘het kind dat voldoet ... bepalingen’ telkens vervangen door ‘een ... gezinsbeleid’”.

6. Artikel 2, 2°, van het voorontwerp voegt in het zesde lid van artikel 1.1.0.0.2 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit een punt 3°/1 in met een definitie van het begrip “kapitaal”. Dat zesde lid verwijst naar titel 2, hoofdstuk 7 (erfbelasting) en hoofdstuk 8 (schenkelasting) van de Codex. In die hoofdstukken wordt het begrip ‘kapitaal’ echter ook in andere betekenissen gebruikt dan deze vermeld in het ontworpen punt 3°/1 (het kapitaal van een naamloze vennootschap, de inbrengen in geld of in natura en de geïncorporeerde reserves). Dat is bijvoorbeeld het geval in de artikelen 2.7.1.0.6, § 2, derde lid, 2° en 3°, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit (“de renten en kapitalen ...”), 2.7.1.0.10, 2.7.3.2.13 en 2.7.3.3.2.

⁴ Over het voorontwerp van wet en amendementen erbij heeft de Raad van State op 9 oktober 2017 advies 61.988/2 (*Parl.St.* Kamer 2017-18, nr. 54-3119/002, 3-116) en op 13 september 2018 advies 63.906/2/V (*Parl.St.* Kamer 2017-18, nr. 54-3119/007) gegeven.

Op de vraag of deze definitie ongewijzigd op algemene wijze kan worden ingevoegd, antwoordde de gemachtigde:

“De in het voorontwerp van decreet opgenomen definitie heeft betrekking op het kapitaal van een vennootschap, in een bedrijfseconomische en vennootschapsrechtelijke context, terwijl in de bepalingen waar u naar verwijst het begrip kapitaal wordt gebruikt in de betekenis van geldsommen of schuldvorderingen.

Om hierover duidelijkheid te creëren zou de nieuwe definitie kunnen verplaatst worden naar het artikel 2.7.4.2.2 § 2 en artikel 2.8.6.0.3 § 2.”

Een aanpassing in die zin is inderdaad nodig.

Artikel 7

7. In artikel 7 van het voorontwerp kan beter worden vermeld dat de aan te brengen wijzigingen betrekking hebben op het tweede lid. De inleidende zin moet dan dienovereenkomstig worden aangepast, vermits dat lid is toegevoegd bij het decreet van 6 juli 2018 ‘tot modernisering van de erf- en schenkbelasting, aangepast aan het nieuwe erfrecht’.

Artikel 14

8. Aan de gemachtigde is met betrekking tot artikel 14 van het voorontwerp, dat handelt over de verkrijging van maatschappelijke onroerende goederen, gevraagd wat er gebeurt als de verkrijging van het maatschappelijk onroerend goed gebeurt ter gelegenheid van de gehele of gedeeltelijke vereffening van een vennootschap die wordt beheerst door buitenlands recht.

Het antwoord luidde:

“De regeling vervat in deze bepalingen is ook van toepassing voor de verkrijging door vennoten van in België gelegen onroerende goederen die voortkomen van buitenlandse vennootschappen. Hiervoor kan onder meer verwezen worden naar het handboek Werdefroy, Registratierechten, 2014-2015, nr. 1091⁶.”

Deze verduidelijking kan beter worden toegevoegd in de memorie van toelichting.

Artikel 15

9. In het nieuwe eerste lid van artikel 2.9.1.0.5 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit wordt melding gemaakt van de “Europese vennootschap”.⁵ Aan de gemachtigde is gevraagd of ook de Europese coöperatieve vennootschap⁶ eronder valt. De gemachtigde antwoordde:

“Deze valt onder de toepassing van artikel 2.9.1.0.5.”

⁵ Zie verordening (EG) nr. 2157/2001 van de Raad van 8 oktober 2001 ‘betreffende het statuut van de Europese vennootschap (SE)’ en boek XV van het Wetboek van vennootschappen.

⁶ Verordening van de Raad (EG) nr. 1435/2003 van 22 juli 2003 ‘betreffende het statuut voor een Europese Coöperatieve Vennootschap (SCE)’.

Dat zal duidelijker tot uiting moeten worden gebracht.

Artikel 18

10. Artikel 2.9.4.2.13, § 1, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit bepaalt de gevallen waarin het verkooprecht 7% bedraagt. Een ervan is de hypothese waarbij de verkrijger zich ertoe verbindt om binnen een termijn van drie jaar vanaf de datum van de authentieke akte een huurovereenkomst met een minimumduur van negen jaar voor het aangekochte goed te sluiten met een erkend sociaal verhuurkantoor met toepassing van en in overeenstemming met de voorwaarden vermeld in artikel 2 en 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2012 ‘houdende bepaling van de erkennings- en subsidievoorwaarden van sociale verhuurkantoren’.

In de ontworpen paragraaf 4 (artikel 18, 3°, van het voorontwerp) wordt onder meer bepaald dat wanneer de voortijdige beëindiging van de geregistreerde huurovereenkomst er komt “door toedoen van de verkrijgers”, er aanvullende rechten verschuldigd zijn.

Aan de gemachtigde zijn in dit verband de volgende vragen gesteld:

- Hoe wordt in het licht van het gelijkheidsbeginsel verantwoord dat een beëindiging door toedoen van de verkrijgers verschillend wordt behandeld dan een beëindiging door toedoen van het sociaal verhuurkantoor?

Het antwoord luidde:

“Het artikel 2.9.4.2.13 formuleert als voorwaarde voor het bekomen van het verlaagde tarief van het verkooprecht dat de verkrijger zich ertoe verbindt een huurovereenkomst met een minimumduur van 9 jaar voor het aangekochte goed af te sluiten met een erkend sociaal verhuurkantoor.

Als het huurcontract vroegtijdig wordt beëindigd enkel en alleen door toedoen van het sociaal verhuurkantoor, is dit een omstandigheid die buiten het toedoen van de verkrijgers ligt en waarvoor de verkrijgers dan ook bezwaarlijk kunnen worden gesanctioneerd.”

- Op de vraag wanneer een beëindiging plaatsvindt door toedoen van de verkrijger-verhuurder en wanneer door het sociale verhuurkantoor luidde het antwoord als volgt:

“De verkrijger-verhuurder kan de huur beëindigen overeenkomstig de opzegmogelijkheden die voorzien zijn door de federale Woninghuurwet (en bij goedkeuring vanaf 2019 door het Vlaams Woninghuurdecreet: cf. ontwerp van decreet houdende bepalingen betreffende de huur van voor bewoning bestemde goederen of delen ervan).

Het sociale verhuurkantoor kan de huur beëindigen, bv. omdat de betrokken vennootschap in vereffening gaat.

Ook bij een beëindiging in onderling overleg tussen de verhuurder en het sociaal verhuurkantoor zullen er aanvullende rechten verschuldigd zijn door de koper die aanspraak heeft gemaakt op de verlaging van het tarief van het verkooprecht zoals beschreven in het artikel 2.9.4.2.13 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit.”

Dat de beëindiging in onderling overleg gelijk te stellen valt met een beëindiging door toedoen van de verkrijgers blijkt niet uit de ontworpen bepaling, noch uit de memorie van toelichting. Nog los van de vraag of die gelijkstelling in alle gevallen redelijk verantwoord is, zal deze hypothese, gelet op het legaliteitsbeginsel inzake belastingen, expliciet moeten worden geregeld in de Vlaamse Codex Fiscaliteit.

11. Op de vraag waarom in dezelfde ontworpen paragraaf 4 de term ‘verkrijgers’ wordt gehanteerd en niet ‘kopers’, antwoordde de gemachtigde:

“Hiermee wordt duidelijk gemaakt dat niet alle verkrijgers ‘kopers’ hoeven te zijn die voldoen aan alle gestelde vereisten voor het bekomen van het voordeeltarief. Uiteraard zal het voordeeltarief dan enkel van toepassing zijn op de verkrijging die als een aankoop kwalificeert en die beantwoordt aan alle voorwaarden voor het bekomen van het voordelig tarief. In hoofde van de andere verkrijgers kan bijvoorbeeld het verdeelrecht, de schenkbelasting of het verkooprecht tegen het tarief van 10% van toepassing zijn.”

Artikel 20

12. Gelet op de uitleg die wordt verstrekt in de memorie van toelichting, dient in het nieuwe, in artikel 2.9.5.0.1, vijfde lid, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit in te voegen zinsdeel, het woord “onroerend” te worden ingevoegd tussen de woorden “aangekochte” en “goed”: het in te voegen zinsdeel moet dus “in het nieuw aangekochte *onroerend* goed” zijn.

Artikelen 24 en 25

13. Gevraagd naar het betekenisverschil tussen de in artikel 2.11.4.0.3 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit in te voegen zinsnede (zie artikel 24 van het voorontwerp) waarin melding wordt gemaakt van het “federale” Wetboek der Registratie-, Hypotheek- en Griffierechten en de in artikel 2.11.6.0.1 in te voegen zinsneden (zie artikel 25 van het voorontwerp) waarin het bijvoeglijk naamwoord “federale” niet voorkomt, antwoordde de gemachtigde:

“Neen, het adjectief ‘federale’ voegt niets toe, maar er zijn nog andere bepalingen in de Vlaamse Codex Fiscaliteit waar het wel werd toegevoegd (onder meer de artikelen 2.8.1.0.1, 2.9.1.0.1, 2.9.1.0.3).”

Ter wille van de rechtszekerheid dient in de gehele Vlaamse Codex Fiscaliteit steeds op dezelfde wijze naar het betrokken wetboek te worden verwezen wanneer effectief hetzelfde wetboek wordt bedoeld.

14. Artikel 25 van het voorontwerp strekt tot wijziging van artikel 2.11.6.0.1 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit, dat luidt:

“Er wordt een vrijstelling van het recht op hypotheekvestiging verleend voor elke vestiging van een hypotheek die na de heffing van de belasting, vermeld in artikel 2.11.3.0.1, wordt toegestaan tot zekerheid van dezelfde schuldvordering voor hetzelfde gewaarborgde bedrag.”

In de memorie van toelichting wordt de ontworpen wijziging van het voormelde artikel als volgt toegelicht:

“Artikel 2.11.6.0.1 VCF voorziet een vrijstelling van het Vlaamse recht op hypotheekvestiging als er voor dezelfde schuldvordering en voor hetzelfde gewaarborgde bedrag een tweede of volgende hypotheek wordt gevestigd en als het recht van hypotheekvestiging reeds werd geheven op de vestiging van de eerste hypotheek.

Voor de andere gewesten voorziet artikel 921 van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten (W.Reg.) eenzelfde vrijstelling.

Deze vrijstellingsregelingen dienen strikt genomen ieder afzonderlijk te worden toegepast rekening houdend met het lokalisatiecriterium voor het registratierecht op hypotheekvestigingen, zoals dat is voorzien door de Bijzondere Wet tot Financiering van de Gemeenschappen en de Gewesten. Het is in principe de plaats van de ligging van het onroerend goed die bepalend is (artikel 5, §2, 7° van de vermelde Bijzondere Wet).

Door de huidige redactie van deze vrijstellingsartikelen, die enkel interne verwijzingen bevatten, kan de vrijstelling niet worden toegepast als de eerste en tweede of volgende vestiging van hypotheek onder een verschillende regelgeving vallen (de VCF of het W.Reg.), terwijl de vrijstelling wel kan worden toegepast als alle vestigingen van hypotheek wel onder dezelfde regelgeving vallen.

Dit wordt door de belastingplichtigen ervaren als een ‘dubbele belasting’.”

De pendant in het (federale) Wetboek der Registratie-, Hypotheek- en Griffierechten is artikel 92¹, dat luidt:

“Onverminderd artikel 91, dekt het in artikel 87 en 88 bedoeld recht alle vestiging van hypotheek welke naderhand tot zekerheid van eenzelfde schuldvordering van hetzelfde gewaarborgd bedrag mocht worden toegestaan.”

Aan de gemachtigde is gevraagd hoe er tewerk gegaan zal worden indien de hypotheekvestigingen gebeuren in twee verschillende akten, waarbij de eerste akte fiscaal is gelokaliseerd in het Vlaamse Gewest en de tweede akte in het Waalse Gewest. De gemachtigde antwoordde het volgende:

“Op de eerste akte is het Vlaamse recht op hypotheekvestiging van toepassing.

De heffing op de tweede akte gebeurt door de federale overheid, die de dienst van de belasting uitoefent voor rekening en in opdracht van het Waalse Gewest. Onder de huidige regelgeving van het W. Reg. die nog geldt voor het Waalse Gewest (en voor het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest) gebeurt er eveneens een ‘dubbele’ heffing op de tweede akte. Er is (op de Waarnemingspost voor de gewestelijke fiscaliteit) aangekondigd dat er voor het Waalse en het Brusselse Hoofdstedelijk Gewest door de betrokken gewestelijke overheden een analoge ingreep zou gebeuren om ook in die hypothese een dubbele heffing te vermijden.”

Artikel 46

15. Artikel 46 van het voorontwerp strekt tot het invoegen van een artikel 3.12.4.0.1 in de Vlaamse Codex Fiscaliteit, waarin wordt bepaald dat het Vlaamse Gewest het recht heeft om door zich burgerlijke partij te stellen of door het indienen van een aansprakelijkheidsvordering het herstel van de schade te vorderen “die kan bestaan in de niet-betaling van de belastingen en toebehoren”.

De gemachtigde lichtte de ontworpen bepaling als volgt toe:

“Deze bepaling voorziet dat het Vlaamse Gewest zich burgerlijke partij kan stellen of een aansprakelijkheidsvordering kan instellen, wat deel uitmaakt van de dienst van de belasting. Overeenkomstig de bepalingen van de Bijzondere Financieringswet van 16 januari 1989 zijn de gewesten bevoegd voor de vaststelling van de administratieve procedureregels met ingang van het begrotingsjaar vanaf hetwelk zij de dienst van de belastingen verzekeren.

De maatregel moet de doeltreffende inning en invordering van de belasting verzekeren (cf. artikel 170, §2, van de Grondwet en artikel 5, §4, Bijzondere Financieringswet).”

“Deze bepaling heeft als doel dat het Vlaamse Gewest via een burgerlijke partijstelling of een aansprakelijkheidsvordering een schadevergoeding vordert voor de schade die zij geleden heeft en die niet via de bepalingen van de Vlaamse Codex Fiscaliteit kan worden hersteld. Het betreft het bedrag van de belastingen en de toebehoren. De (Vlaamse) overheid zal niet tweemaal dezelfde sommen innen, maar heeft wel keuzemogelijkheden om de belastingen en de toebehoren in te vorderen door ofwel fiscale invorderingsmogelijkheden ofwel gemeenrechtelijke invorderingsmogelijkheden toe te passen. Artikel 46 van het voorontwerp van decreet houdende diverse fiscale bepalingen is gebaseerd op artikel 442quinquies WIB 92, ingevoegd bij artikel 79 van de federale Wet van 26 maart 2018.”

Er kan in dit verband worden verwezen naar de opmerkingen die de afdeling Wetgeving in advies 62.368/3 heeft gemaakt bij de ontwerpversie van artikel 442quinquies van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 (WIB 92)⁷, maar die door de wetgever niet zijn gevolgd.⁸

Artikel 47

16. Artikel 47 van het voorontwerp strekt ertoe de Vlaamse Belastingdienst het recht te verlenen om het UBO-register te raadplegen teneinde de juiste vestiging en inning van de belasting te verzekeren. Daartoe wordt een tweede lid toegevoegd aan artikel 3.13.1.3.1, § 1, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit.

⁷ Adv.RvS 62.368/3 van 1 december 2017 over een voorontwerp van wet ‘betreffende de economische relance en de versterking van de sociale cohesie’, *Parl.St.* Kamer 2017-18, nr. 54-2839/001, 543-545.

⁸ *Parl.St.* Kamer 2017-18, nr. 54-2839/001, 251.

Vermits het UBO-register een federale aangelegenheid is en het Vlaamse Gewest niet bevoegd is om ter zake eenzijdig verplichtingen op te leggen aan de FOD Financiën, dient het ontworpen lid bevoegdheidsconform te worden gelezen. Het kan derhalve slechts gaan om het regelen van de raadpleging van het UBO-register door de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie, voor zover de federale overheid die raadpleging toestaat. De in het ontworpen lid vervatte delegatie aan de Vlaamse Regering kan dan ook enkel betrekking hebben op aspecten die gelden voor de bevoegde entiteit van de Vlaamse administratie.

Artikel 57

17. Artikel 57 van het voorontwerp regelt de inwerkingtreding van de verschillende onderdelen van het aan te nemen decreet, waarbij aan sommige onderdelen terugwerkende kracht wordt verleend.

De niet-retroactiviteit van wetten is een waarborg ter voorkoming van rechtsonzekerheid. Die waarborg vereist dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk is, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien op het tijdstip dat die handeling wordt verricht. De terugwerkende kracht kan enkel worden verantwoord wanneer ze onontbeerlijk is voor de verwezenlijking van een doelstelling van algemeen belang.⁹ Indien bovendien blijkt dat de terugwerkende kracht tot doel heeft de afloop van een gerechtelijke procedure in een welbepaalde zin te beïnvloeden of de rechtscolleges te verhinderen zich uit te spreken over een welbepaalde rechtsvraag, vergt de aard van het in het geding zijnde beginsel dat uitzonderlijke omstandigheden of dwingende motieven van algemeen belang een verantwoording bieden voor het optreden van de wetgever, dat ten nadele van een categorie van burgers afbreuk doet aan de jurisdictionele waarborgen die aan allen worden geboden.¹⁰

In dit verband zijn aan de gemachtigde een aantal vragen gesteld.

17.1. Op de vraag hoe de terugwerkende kracht van de artikelen 40 en 43 van het voorontwerp nader te verantwoorden valt, antwoordde de gemachtigde het volgende:

“De bepalingen van boek XX ‘Insolventie van ondernemingen’ in het Wetboek van economisch recht (WER) zijn van toepassing op insolventieprocedures (faillissementen en gerechtelijke reorganisaties) geopend vanaf 01/05/2018 (art. 72, eerste lid, Wet van 11 augustus 2017). Dit betekent dat voor de insolventieprocedures die werden geopend vóór 01/05/2018 boek XX van het WER niet van toepassing is. Voor de toepassing van artikel 3.10.5.3.3, derde lid, VCF en artikel 3.12.1.0.14, §4, VCF dient dezelfde werkwijze te worden toegepast en wordt er rekening gehouden met het tijdstip waarop de

⁹ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, zie o.m.: GwH 21 november 2013, nr. 158/2013, B.24.2; GwH 19 december 2013, nr. 172/2013, B.22; GwH 29 januari 2014, nr. 18/2014, B.10; GwH 9 oktober 2014, nr. 146/2014, B.10.1; GwH 22 januari 2015, nr. 1/2015, B.4; GwH 7 mei 2015, nr. 54/2015, B.12; GwH 14 januari 2016, nr. 3/2016, B.22; GwH 3 februari 2016, nr. 16/2016, B.12.1; GwH 28 april 2016, nr. 58/2016, B.9.2; GwH 9 februari 2017, nr. 15/2017, B.9.2.

¹⁰ Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zie bv.: GwH 21 november 2013, nr. 158/2013, B.24.2; GwH 9 oktober 2014, nr. 146/2014, B.10.1; GwH 28 mei 2015, nr. 77/2015, B.4.1; GwH 24 maart 2016, nr. 48/2016, B.6; GwH 6 oktober 2016, nr. 126/2016, B.7.3.

insolventieprocedure wordt geopend en is het van belang om artikel 40 en 43 van het voorontwerp van decreet houdende diverse fiscale bepalingen uitwerking te laten hebben op insolventieprocedures geopend vanaf 01/05/2018. Op deze wijze wordt bij de toepassing van de bepalingen in de VCF enkel rekening gehouden met de bepalingen van boek XX van het WER voor insolventieprocedures die worden geopend vanaf 01/05/2018.”

Het verdient aanbeveling om deze verantwoording toe te voegen in de memorie van toelichting, vermits daarin enkel wordt gesteld dat “het belangrijk is”.

17.2. In verband met de artikelen 16 tot 21 van het voorontwerp, die van toepassing zullen zijn op verkoopsovereenkomsten gesloten vanaf 1 juni 2018, verstrekte de gemachtigde volgende toelichting:

“Deze artikelen zijn louter tekstverduidelikend en bevestigen de huidige wijze van toepassing ervan in de praktijk: ze preciseren de onmogelijkheid dat er aanvullende rechten worden geheven in hoofde van (een) andere verkrijger(s) dan de koper(s) waarvoor een verlaagd tarief van het verkooprecht wordt toegepast.”

Voor zover het louter om het verduidelijken van de geldende tekst gaat, lijkt er geen probleem te zijn.

17.3. Op de vraag of de artikelen die vooruitlopen op de federale wet tot invoering van het Wetboek van vennootschappen, in werking kunnen treden tien dagen na de bekendmaking van het aan te nemen decreet in het Belgisch Staatsblad, luidde het antwoord als volgt:

“Het wetsontwerp tot invoering van het Wetboek van vennootschappen en verenigingen en houdende diverse bepalingen (stuk 54-3119) voorziet in het ontworpen artikel 30 een inwerkingtreding van bedoelde wet op 1 januari 2019.

Op dat moment – en gesteld dat voornoemde wet tijdig gestemd, afgekondigd en gepubliceerd werd – dienen ook de aangepaste bepalingen van de VCF van kracht te kunnen worden.

In die optiek is het allicht eerder aangewezen de artikelen 2, 2°, 9 t.e.m. 11, 14, 15, 22, 23, 29, 1°, en 44 uit voorliggend (voor)ontwerp van decreet eveneens op 1 januari 2019 in werking te laten treden.”

Daarmee kan worden ingestemd.

DE GRIFFIER

DE VOORZITTER

Astrid TRUYENS

Jo BAERT